

CHAGRIJINIGE PUCK

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2025 Misha Bell

www.mishabell.com/nl

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.qamberdesignsmedia.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789465318271

HOOFDSTUK 1

CALLIOPE

Ik staar in de spiegel in de badkamer. De krankzinnige ogen van een moordende clown/pluche beer-hybride kijken me van onder een gigantische rode bril aan.

“Oké, Calliope,” zeg ik tegen mezelf. “Tijd om in karakter te komen.” Ik trek mijn wenkbrauw op en grom: “Berenman boos. Berenman wil honing — de zoete nectar, de poep van bijen, geen Pookie-poo met grote borsten. Grom. Nu wil Berenman een stukje van Pookie-poo’s kont.”

Onder het hoofd van de clownbeer masseren Wolfgangs kleine teentjes geruststellend mijn hoofdhuid. Ik pak een rattenbrokje uit de zak van mijn spijkerbroek en steek hem stiekem onder mijn hoofddekse.

Ja, ik heb een van mijn ratten meegenomen naar deze nieuwe baan. Nee, ik heb mijn lesje niet geleerd,

zelfs niet nadat ik uit elk themapark in Orlando was verbannen omdat ik als een rat in de val was betrapt.

Maar hoe kon ik Wolfgang niet mee laten gaan? Hij krijgt vreselijke verlatingsangst als ik zonder hem wegga.

Er spoelt een toilet door, wat ik als mijn teken neem om het toilet te verlaten en op zoek te gaan naar de ijsbaan.

Waar dat ook is.

Misschien had ik het aan de HR-vrouw moeten vragen? Of aan de coach?

Deze arena is enorm, veel groter dan wat ik me had voorgesteld dat een hockeyteam uit Florida zou hebben. Ik dwaal door de ene gang na de andere voordat ik een gespierde kerel tegenkom die me aan een kangoeroe doet denken.

“Pardon,” zeg ik. “Welke kant moet ik op voor de ijsbaan?”

Hij vertelt het me, maar als ik zijn aanwijzingen opvolg, beland ik in een ruimte die naar chloor ruikt en waar het water nog in vloeibare vorm is.

“Denk je dat ijsbanen zwembaden zijn als ze niet koud genoeg zijn?” vraag ik aan Wolfgang.

Ik kan me zoals gewoonlijk zijn antwoord voorstellen. Het komt op een professorale toon met een zwaar Duits accent:

Meine Liebe, de energie die nodig is om zo'n grote hoeveelheid water te bevriezen, zou astronomisch zijn. Die elektriciteit zou veel beter besteed kunnen worden aan het laten draaien van pompen die aan een miljoen koeienuiers

zijn bevestigd, zodat de resulterende melk in een miljard met gelukzaligheid gevulde blokjes cheddar kan worden omgezet.

Ik zucht. Het lijkt erop dat ik mijn telefoon tevoorschijn moet halen en moet bellen —

Hoor ik een groep hyena's achter me?

“Meneer Bloom!” schreeuwt iemand hard voordat ik me kan omdraaien. “Bent u er klaar voor om te gaan zwemmen?”

Meneer Bloom?

Wacht eens even. Dat is de naam van de mascotte, wat betekent —

Iemand duwt me van achteren.

Shit. Mijn harige armen zwaaien als die van een vogelverschrikker in een orkaan, en dan val ik zo in het zwembad.

Plons.

Ik trek het hoofd van de beer van me af om er zeker van te zijn dat Wolfgang vrijuit kan zwemmen. Dan spuug ik het vervelende zwembadwater uit dat in mijn mond terecht is gekomen.

“Wat de fuck?” zegt een dreigende, grommende stem vanaf het droge. “Dat is Ted niet.”

Bedoelt hij de man die ik heb vervangen? Zou niet iedereen hier moeten weten dat hij vermist wordt? Maar aan de andere kant misschien ook niet. De coach heeft me tot geheimhouding gezworen.

Er is een enorme plons en dan slaat er onder het water een grote, sexy harige arm zich om mijn middel.

Oké. Dit is een redding. Goddank.

Ik pak Wolfgang vanwaar hij zijn best doet om te

blijven drijven en laat de eigenaar van de arm me uit het zwembad slepen en me op mijn voeten zetten.

“Ze is overal aan het druipen. Haal haar uit het pak,” zegt de kangoeroe-achtige man die me met de aanwijzingen heeft misleid. Hij is een van de verschillende gespierde kerels die bij de ingang van het zwembad staan en duidelijk achter me aan zijn geslopen.

“Raak haar aan en ik breek je vingers,” zegt de norse stem van mijn redder.

“Dat is behoorlijk gewelddadig,” zeg ik, terwijl ik me omdraai om de spreker te bekijken.

En... wauw.

Hij heeft geen shirt aan en is zo gespierd als een god. Zijn gezicht is fel, hoekig en bijna perfect symmetrisch, op zijn aristocratische neus na, die ooit gebroken lijkt te zijn geweest en vervolgens enigszins onvolmaakt genezen is — wat alleen maar de perfectie van al het andere benadrukt.

Hij bekijkt me langzaam met een paar sombere ogen die donkerder zijn dan de binnenkant van een zwart gat.

O jeetje.

Er zitten stoppels op zijn wangen die ik wil aanraken.

Maar dat doe ik niet.

Als ik ongepast zou zijn, dan zou ik in plaats daarvan het dikke haar op zijn naakte borst aanraken. Lichaamshaar is als het om mannen gaat mijn seksuele

kryptoniet en zelfs nu, koud en beschaamd, merk ik dat ik op meer dan één manier nat ben.

“Gaat het?” vraagt hij met die grommende stem van hem en stopt dan een natte pluk van mijn haar achter mijn oor.

O. Mijn. Fucking. God. Zijn aanraking is als de steek van een sidderaal... rechtstreeks op mijn clitoris. En tepels. En —

“Bel verdomme een ambulance,” gromt mijn redder naar de kangoeroeman. “Doe het snel, en misschien vermoord ik je dan niet omdat je me erin hebt geluïsd om haar te duwen.”

Wacht...

“Heb je me geduwd?” Ik kijk boos naar zijn belachelijk knappe gezicht.

“Het was een misverstand,” antwoordt de man. “Ik dacht dat je Ted was, en die daar” — hij gebaart naar de kangoeroeman of een van de andere gespierde kerels — “had me verteld dat Ted me een —”

“Luister, Michael,” zegt Kangoeroe samenzweerderig. “Ted heeft je een —”

“Ik ben Ted niet.” Ik grijp het hoofd van mijn beer van waar hij bij de rand van het zwembad drijft en kijk jaloers toe hoe Wolfgang over mijn arm naar mijn schouder klautert en vakkundig zijn natte vacht afschudt.

De klootzak — Michael — vernauwd zijn donkere ogen naar mijn kleine vriend. “Is dat een rat?”

“Nee, het is een giraffe.” Ik draai me om en sjok met soppende geluiden weg.

“Fucking fuck,” gromt Michael. “Wacht even.”

“Laat me je met die natte kleren helpen!” schreeuwt de kangoeroe.

“Zeg niets meer over haar kleren.” Michaels gegrom wordt bedreigend. “Niet als je de kleine knikkers wilt houden die voor je ballen doorgaan.”

“Dus je hebt zijn ballen bekeken?” zeg ik over mijn schouder en ik wens meteen dat mijn oudste broer hier was.

Hij zou uit het niets een paar sponsballen laten verschijnen en mijn woorden ‘geestig’ noemen.

“Wil je verdomme rustiger aan doen?” moppert Michael en hij gaat naast me lopen. “Waar denk je heen te gaan?”

“De ijsbaan.” Waar dat ook is.

“Het is daar koud. Je zult je dood tegemoet gaan. Ga je in ieder geval eerst omkleden.”

“Ja, in wat?”

Blijkbaar is toen Ted verdween, het back-up mascottepak, samen met al zijn wereldse bezittingen, uit zijn appartement verdwenen.

Correctie, *mijn* nieuwe appartement.

Yep. Een van de belangrijkste voordelen van deze baan is een huurvrije plek om te slapen, dus ik hoef niet bij het letterlijke circus te wonen dat mijn familie is.

“Ik kan helpen,” zegt Kangoeroe, terwijl hij achter ons aan draaft. “Dat wil zeggen, wat kleren vinden.”

Michaels gegrom wordt ijzig. “Wat heb ik net gezegd, Jack? Dit is je laatste waarschuwing.”

Kangoeroe Jack? Ik zou zweren dat mijn oma onlangs een film met die exacte titel aan het kijken was terwijl ze haar koorddansroutine aan het repeteren was.

“Ik moet naar het team,” leg ik zonder te stoppen uit. “De coach heeft me verteld dat ze op het punt staan om de training op de ijsbaan af te ronden.”

Hij zei ook dat deze eerste week een proeftijd is en dat ik de baan zal verliezen als ik het verpest. Of als Ted met een “wonderbaarlijk goed excuus voor zijn verdwijning” opduikt.

“Je hebt het team al ontmoet,” vertelt Michael me. “Herinner je je die idioten bij het zwembad nog?”

O. Geweldig. Ik draai me om en kijk hem aan. “Is het huidige gezelschap inbegrepen?”

Hij fronst. “Ik zit in het team, maar weinig mensen noemen me een idioot en —”

“Je bent een idioot,” zeg ik.

Kangoeroe Jacks ogen worden groter.

“Ik heb je geduwd, dus ik zal dat deze keer negeren,” gromt Michael door zijn tanden die zo stevig op elkaar worden geklemd dat hun glazuur in grote problemen zit. “Kom morgen terug. Als onze coach ernaar vraagt, dan zullen we allemaal zeggen —”

“Goed dan.” Wolfgang zou een sessie onder een föhn op prijs stellen. “Het was niet aangenaam om kennis met je te maken.”

Tenzij we zijn aanraking tellen, en het feest waar mijn ogen van genoten totdat ik erachter kwam wat voor soort man hij is.

Michaels kaak verstrakt verder. “Het gebrek aan plezier was wederzijds, dat kan ik je verzekeren.”

“Dat zijn geen echte uitspraken,” klaagt Kangoeroe Jack.

“Ga naar de pik!” snauwt Michael naar hem.

Voor zover ik weet, is dat ook geen gezegde, maar ik vind het leuk en ik kan het op mijn jongste zus gebruiken als ze me de volgende keer een van haar vreselijke kronkelige pretzelhoudingen probeert te laten zien.

Ik blijf lopen, negeer de mannen die achter me aanzitten en bereik al snel de kleine kast die als kleedkamer aan me was toegewezen. Voordat ik naar binnen kan, merk ik dat iemand behulpzaam een lange, smalle spiegel voor de deur heeft achtergelaten, waardoor ik de volgende keer dat ik me aankleed niet naar de badkamer hoeft te rennen.

Mijn reflectie laat me huiveren. Ik zie eruit als een trieste, doorweekte beer die net een vergelijkbare natte clown heeft gegeten... en die nu buikpijn heeft.

Niet in staat om mezelf tegen te houden, kruip ik in mijn rol. “Grom. Berenman is zo boos. Berenman nat, als een poesje.”

Er is zo’n luide snak naar adem van Kangoeroe Jack dat ik half verwacht dat hij staat te zwijmelen als ik me omdraai om te kijken wat er aan de hand is.

Wauw. Om de een of andere onbekende reden staart Michael me met zo’n dreiging op zijn gezicht aan dat je zou denken dat ik zijn pup heb verdronken, zijn

kitten heb opgegeten en zijn gelukspuck in mijn kont heb gestopt.

“Weet je wat er met de laatste persoon is gebeurd die hem zo bespotte?” roept Kangoeroe Jack verschrikt uit. Hij werpt een nerveuze blik op Michael en vertelt me beverig: “Hij heeft vier tanden verloren.”

“Hou verdomme je kop,” gromt Michael.

“O, natuurlijk. Het waren er geen vier,” zegt Kangoeroe Jack, terwijl hij zich van Michael terugtrekt alsof hij radioactief is. “Het waren er zeven.”

HOOFDSTUK 2

MICHAEL

“Waar heb je het over?” Het mascottemeisje houdt de rat beschermend tegen haar borst, alsof ik ooit een vrouw of een klein dier pijn zou doen.

Een steek van pijn in mijn kaak laat me beseffen dat ik mijn tanden te hard op elkaar heb geklemd... alweer. Ik kan niet anders dan boos naar haar staren. “Doe je nu of je dom bent?”

Iedereen weet dat ik het haat om een beer genoemd te worden. Het is iets waar ik dankzij de lompe ouders die ik nooit meer heb ontmoet sinds mijn kindertijd mee te maken heb gehad. Voordat ze me in de steek lieten, hebben ze me twee dubieuze geschenken gegeven: de achternaam ‘Medvedev’ en als voornaam ‘Mikhail’ of kortweg ‘Misha’. Medvedev vertaalt zich rechtstreeks naar “van beer” uit het Russisch, en Misha wordt — dankzij een andere verdomde mascotte, die van de Olympische Spelen in Moskou — ook met

verdomde beren geassocieerd. O, en toen ik naar de VS verhuisde, werd het alleen maar erger, omdat Russen in het algemeen met beren worden geassocieerd. Om nog maar te zwijgen van het feit dat ik in dit verdomde team zit, dat —

“Noemde je me net dom?” De mooie groene ogen van het meisje vernauwen zich tot kleine spleetjes.

“Dat heb ik niet gedaan, maar dat zou ik kunnen doen,” zeg ik tegen haar. “Het is tenslotte stom om de beer te porren.”

Fucking fuck. Ik noemde mezelf net een beer, nietwaar?

“Ja, hij haat het als iemand hem een beer noemt,” legt Jack behoedzaam uit, en de enige reden dat ik hem niet knock-out sla, is omdat ik het meisje niet bang wil maken... meer dan dat ik al heb gedaan.

“Ik zou het zelfs niet over beren hebben bij hem in de buurt,” vervolgt Jack. “We bieden hem niet eens bier aan, voor het geval —”

“Wacht.” Ze knippert met lange en afleidende vrouwelijke wimpers naar ieder van ons. “Jullie team wordt de *Florida Bears* genoemd.”

De enige reden waarom ik mijn tanden niet naar haar — of naar wie dan ook — laat zien, is dat dit alleen maar verdere vergelijkingen met verdomde beren zal opleveren. “Het team heette de Orlando Blooms toen ik werd opgeroepen.” En nu zit ik met hen opgescheept.

“Wauw. Dat was een vreselijke naam.” Ze onderzoekt het clownberenhoofd van de mascotte

waar ik zo'n hekel aan heb. "Dat verklaart in ieder geval waarom deze meneer Bloom wordt genoemd."

"Alles is beter dan de huidige naam," snauw ik. Zelfs Kloothommel zou een verbetering zijn. Of Klootzak. Of Bloomin' Onions.

Iedereen schudt zijn hoofd, misschien zelfs de rat.

"We zijn niet eens in Orlando," zegt de mascotte.

"We zouden dan gewoon de Florida Blooms kunnen zijn," antwoord ik.

"Er is ook die acteur," zegt ze.

Ik bal mijn vuisten en laat ze weer los. "Fuck hem."

"Ik denk niet dat hij me zou willen neuken," zegt ze weemoedig.

De golf van jaloezie die door mijn aderen stroomt, is net zo verrassend als ongewenst. Ik heb geen idee wat me overkomt. Extra commentaar: de acteur zou een eunuch moeten zijn om dit meisje niet te willen neuken. Toegegeven, haar lichaam is door het afschuwelijke pak verborgen, maar ze is lang en ze heeft een opvallend mooi gezicht. Met haar roze haar, roze wangen en delicate nek doet ze me aan een flamingo denken. En flamingo's zijn een van de weinige dingen die ik leuk vind aan deze verdomde staat. Misschien wel het enige.

Ze is zelfs zo mooi dat ik het haar bijna kan vergeven dat ze me een verdomde Berenman noemt. Vooral omdat ik haar in het zwembad heb geduwd.

"Weet je wat?" zeg ik grootmoedig. "We staan nu quitte."

“Gewoon zomaar?” Jack staart me aan alsof ik veren heb gekregen.

“Excuseer me.” Het meisje recht haar rug; dat is wanneer ik me realiseer hoe lang ze is — de bovenkant van haar hoofd komt bijna tot aan mijn kin. “Toen ik je delicate gevoelens kwetste, begon ik in karakter te komen; ik was niemand aan het treiteren. Hoe verhoudt dat zich tot het feit dat je me *expres* in het zwembad hebt geduwd?”

“Om in karakter te komen?” vragen Jack en ik in koor.

“Ja.” Ze tilt het hoofd van de beer voor haar op en zegt met een overdreven grommende stem: “Berenman boos. Berenman heeft een vrouw in zich, in plaats van andersom.”

Mijn tanden klemmen zich onwillekeurig op elkaar. “Zoals ik al zei, ik heb je niet geduwd. Het was een misverstand.” Ik kijk boos naar Jack, die wijselijk buiten mijn stoot- en schopbereik stapt. Ik richt mijn aandacht weer op het meisje. “Jij hebt me aan de andere kant *expres* bespot. Nu nog een keer.”

“Nee. Berenman is meneer Bloom.” Ze zwaait met de mascotte voor m’n neus. “Jij bent niet meneer Bloom... toch?”

“Noem dan je onzichtbare vriend meneer Bloom als je in je rol komt,” snauw ik. “Of beter nog, kom niet in je rol als ik binnen gehoorsafstand ben.”

Ze ontbloot haar tanden — waardoor *zij* er helemaal niet als een beer uitziet. Waarschijnlijk omdat de tanden klein, wit en heel mooi zijn. “Ik heb een nog

beter idee,” sist ze. “Zullen we helemaal niet met elkaar praten? Nooit.”

Ik vecht tegen de drang om naar haar te grommen. “Ik vind het prima.” Ik draai me op mijn hielen om. “Laten we gaan, Jack.”

Terwijl Jack meegaat, ziet hij er terughoudend uit — wat hem bijna wat tanden kost.

Ik wacht tot we buiten de gehoorsafstand van de mascotte zijn voordat ik tegen Jack verklaar: “Ze is verboden terrein.”

Hij ziet er verbaasd uit. “Om te daten, of om grappen mee uit te halen?”

“Verboden terrein.” Ik doordrenk de woorden met een belofte van castratie. “Verspreid het woord.”

Jack schraapt zijn keel. “Je weet dat het team een ontgroeningsritueel heeft. Of ze nu wel of niet een mascotte is, ze zit in het team en is een nieuweling...”

“Fucking fuck.” Die klootzakken kunnen ook snel zijn. Op mijn eerste dag hadden die klootzakken mijn kleren gestolen en hadden ze het mascottetekostuum in hun plaats achtergelaten. Ik weet niet wat de fuck ze hadden verwacht dat er zou gebeuren, maar ik ben naakt de kleedkamer uit gegaan en drie van hen zijn op de eerste hulp beland.

Wat de fuck gaan ze met *haar* doen?

“Waar zijn die klootzakken?” vraag ik woedend en als hij zegt dat hij het niet weet, ga ik op zoek naar de rest van het team.

Ik vind ze buiten de hoofdingang van de arena, dus ik vertel ze om verdomme heel goed naar de woorden te luisteren die ik op het punt sta te zeggen, alsof hun gezondheid ervan afhangt. Ik leg dan uit dat als het om de nieuwe mascotte gaat er geen grappen zijn toegestaan.

“Maar iedereen wordt op hun eerste dag voor de gek gehouden,” zegt Isaac, onze zogenaamde kapitein.

Ik pak hem bij de kraag van zijn shirt en til hem van zijn voeten. “Behalve zij. Is dat duidelijk?”

“Eerlijk gezegd hebben deze idioten hun grap al in gang gezet,” zegt Dante, onze keeper, die de meest competente speler is en het dichtst bij een vriend staat die ik in dit verdomde team heb.

O, en als onze competitie de keeper toestond om teamaanvoerder te zijn, dan zou hij die van ons zijn, en niet de strontvlek die ik momenteel vasthoud. Deze man kan het woord ‘leider’ niet eens spellen.

Ik laat Isaac los en draai me naar Dante. “Nu al?”

Dante haalt zijn vampierbleke hand door zijn gitzwarte haar. “Iedereen in het gebouw staat op het punt om een mobiele telefoonwaarschuwing te krijgen die hen instrueert om te evacueren.”

Alsof het een teken is, gaat mijn telefoon en het bericht is precies wat Dante zei dat het zou zijn: wat onzin over een gaslek.

Mijn kiezen klemmen zich weer vast. “Ik neem aan dat het meisje dit bericht niet krijgt?”

Een aantal van hen schudden hun hoofd.

Mijn blik gaat naar Isaac. “En wat gebeurt er vervolgens?”

“Niets ergs,” zegt Isaac ineenkrimpend. “Als onderdeel van het noodprotocol worden alle deuren automatisch vergrendeld. Maar ze gaan morgen weer open.”

Ik weet niet hoe, maar Isaac bungelt weer in mijn vuist. “Ze is doorweekt van het zwembadfiasco en je staat op het punt om haar in een gebouw met airconditioning op te sluiten?”

“Het was niet mijn idee,” zegt Isaac.

Wat een klootzak. Ik walg van hem en laat hem los en scan de schuldig uitziende gezichten om me heen. “Wiens verdomde idee was het dan?”

“Jacks,” zeggen ze in koor.

“Wat?” Mijn vuisten klemmen zich samen terwijl ik me naar Jack draai. “Je bent de hele tijd bij me geweest.”

Jack gaat achteruit, en wordt bleek. “Ik had het bedacht voordat je zei dat ze verboden terrein was. De conciërge heeft geholpen. Ik kan hem bellen om het systeem eerder te resetten, of —”

“Hoelang duurt het voordat de deuren op slot gaan?” snauw ik.

“Vijf minuten.”

Ik draai me net op het moment naar de arena dat de eerste leden van het personeel weggaan. “Jullie kunnen maar beter bidden dat ik op tijd kom.”

HOOFDSTUK 3

CALLIOPE

“**H**et lef van die man.” Ik zet Wolfgang op het tafeltje in mijn geïmproviseerde kleedkamer.

Zijn kraalogen glinsteren, alsof ze met wijsheid gevuld zijn.

Meine Liebe, zulke mannen moeten in dennenbossen ontspannen, warme baden nemen en grote hoeveelheden kaas eten.

“Geweldig. Nu heb ik een mentaal beeld van Michael die op zoek naar honing naakt door het bos zwerft... en dan in een warme stroom ontspant.”

Wolfgang wrijft met zijn voorpoten over zijn gezicht, alsof mijn vuile gedachten hem zich onrein hebben laten voelen.

“Whatever.” Ik zoek in het kamertje naar iets droogs dat ik kan dragen.

Stoffige tijdschriften. Nee.

Gatorade die over datum is. Nee.

Een stapel hockeyshirts. Bingo.

Ik kleeft me uit en gebruik er een paar als de slechtste handdoeken ooit en trek dan de grootste aan, wat toevallig nummer acht is.

Oké. Het shirt kriebelt en is veel te ruim, maar het bedekt al mijn meisjesonderdelen, dus het zou kunnen werken.

Ik zet een paar stappen en krimp ineen. Op deze manier zonder ondergoed lopen zal verschrikkelijk zijn. Misschien kan ik beter nat ondergoed dragen dan geen?

Er klopt iemand zo hard op de deur dat Wolfgang piept en van de tafel op mijn arm springt voordat hij zich naar mijn schouder haast.

“Wie is daar?” roep ik.

“Michael,” gromt een bekende stem op een zeer beerachtige manier. “Kom eruit. Snel.”

Ik ga naar de deur, maar doe hem niet open. “Ik zal naar buiten komen als ik klaar ben.” En als ik ondergoed aan heb.

“Moet ik deze verdomde deur openbreken?”

“Hebben we net niet besloten om niet met elkaar te praten?” Ondanks mijn strijdlustige woorden gebruik ik een rustgevende toon die mijn opa me heeft geleerd. Hij heeft leeuwen getraind, maar zijn technieken werken ook bij ratten, dus ik denk dat een beer niet zo anders zou moeten zijn.

“Fucking fuck,” gromt hij. “Kunnen we beginnen met niet te praten nadat ik je uit dit verdomde gebouw heb gehaald?”

Nieuwsgierigheid zit in mijn familie, dus ik kan niet anders dan de deur op een kier openen. “Waarom wil je me uit het gebouw halen?”

“Mijn stomme teamgenoten halen op dit moment een grap met je uit,” snauwt hij. “Over vijf minuten zullen alle deuren in deze verdomde plek op slot gaan.”

Shit. “Waarom heb je dat niet meteen gezegd?”

“Ik dacht dat het genoeg zou zijn om je te vertellen dat je snel naar buiten moest komen.”

De enige reden dat ik niet in discussie ga, is het gebrek aan tijd.

Ik doe de deur volledig open. “Leid de weg.”

Hij bekijkt me met een vreemde uitdrukking van top tot teen aan en gaat dan met enorme passen de gang door. Ondanks mijn langer dan gemiddelde benen, moet ik joggen om hem bij te houden, terwijl ik Wolfgang vastklamp om ervoor te zorgen dat hij niet van mijn schouder valt. Ik jog blijkbaar niet snel genoeg, want hij stopt bij de eerste bocht en kijkt me boos aan. “Begrijp je het concept van haast niet?”

“Ik sprint praktisch,” gnuif ik. Ik was zelfs zo gehaast de kleedkamer uit gerend dat ik op blote voeten loop. Ik ben ook helemaal vergeten om het probleem met mijn ondergoed op te lossen, en nu voel ik een tocht langs mijn onderste regio's gaan, des te meer door de vochtigheid die wordt veroorzaakt doordat Michaels T-shirt zich aan zijn krachtig gespierde rug vastklampt.

Wolfgang zit op mijn schouder te piepen.

Meine Liebe, ik geef meestal de voorkeur aan vrouwtjes

en ratten, maar zelfs ik moet toegeven dat deze man er als goudse uitziet.

“Wat de fuck is ‘praktisch’ sprinten?” eist Michael. “Ren alsof je niet de hele nacht in dit gebouw wilt vastzitten.”

Ik ben niet bereid om hardop toe te geven dat hij een goed punt heeft, ik begin echt te rennen en Michael voert zijn eigen tempo op, totdat we door de gangen sprinten en twee treden tegelijk van de trap springen.

Ondanks de haast, tingelt er iets als we net bij de deuren komen die onze bestemming zijn, en sluiten de stomme dingen zich recht voor onze neus.

“Fucking klootzakken.” Michael slaat een vuist tegen de deur — het heeft geen effect. Hij begint dan in tongen te praten, of liever gezegd een specifieke taal die klinkt als wat er in films uit de Koude Oorlog wordt gesproken.

“Ben je in het Russisch aan het vloeken?” raad ik.

Hij stopt met zijn monoloog. “In welke andere taal zou een man met de achternaam Medvedev vloeken?”

Ik rol met mijn ogen. “Ik wist je achternaam niet eens.”

“O.” Hij haalt diep adem, ademt langzaam uit, en steekt dan zijn hand uit. “Ik ben Michael Medvedev.”

Ik weet dat het slim zou zijn — zij het onbeleefd — om de aangeboden hand te negeren. Er is echter iets wat me ertoe aanzet om hem te schudden.

Wauw. Zijn greep is stevig en zijn handpalm is heerlijk eeltig. En warm. En sterk.

De zing naar mijn clitoris is deze keer nog sterker — waarvoor ik mijn gebrek aan slipje de schuld geef.

Ik laat met moeite zijn hand los en raap mezelf bij elkaar. “Ik ben Calliope Klaunbut,” zeg ik, terwijl ik mijn achternaam als “claw-un-boot” uitspreek. “En, zoals ik al eerder zei, is het *niet* aangenaam om kennis met je te maken.”

“Het gebrek aan plezier is nog steeds wederzijds.” Hij draait zich terug naar de deur en slaat er weer met zijn vuist tegenaan.

“Probeer je hoofd,” stel ik voor.

Hij draait zich naar me toe. “Waarom ben je zo verdomde rustig? Weet je niet dat we hier vastzitten?”

“Wat verwacht je dat ik doe?”

Hij bekijkt me van top tot teen. “Dat je je zorgen maakt over een verkoudheid of onderkoeling?”

Eerlijk gezegd heb ik het ondanks mijn gebrek aan kleding heet... en ben ik opgewonden, maar dat ga ik hem niet vertellen. “Is er een voorraadkast of iets dergelijks waar ik meer kleding kan halen?” vraag ik in plaats daarvan.

“Een momentje.” Hij draait zich naar de deur en slaat er zo hard op dat ik half verwacht dat hij open zal barsten.

Maar nee. De zware deur is tegen de mishandeling bestand.

Michael draait zich naar me terug en ziet eruit als een beer die geen heerlijke zalm heeft gevangen.

“Als het je een beter gevoel geeft,” zeg ik, niet zeker waarom ik de klootzak gerust probeer te stellen, “dan

lijkt het erop dat het gebouwd is om een orkaan te weerstaan.”

Hij gromt als reactie iets onverstaanbaars voordat hij zich op zijn hielen omdraait en in de richting stormt waar we vandaan waren gekomen.

Wolfgang en ik kijken elkaar aan.

Meine Liebe, denk je dat hij terug zal komen?

Ik volg de beer met een ophaal van mijn schouder — en ik moet weer mijn toevlucht tot rennen nemen om hem bij te houden. Dat is de reden dat als Michael plotseling op de eerste verdieping stopt, ik tegen hem aan loop.

Het is alsof je tegen een muur van pure, sexy spieren botst.

“Hier naar binnen.” Hij gebaart naar de deur voor ons.

Ik bekijk het bord erboven. “De kleedkamer van het team?”

“Ze zijn er niet.” Hij opent de deur en houdt hem verwachtingsvol vast.

Ach ja.

Ik stap naar binnen en het eerste wat me opvalt, is de muskusachtige — maar niet helemaal onaangename — geur van zweterige mannen. Het tweede wat me opvalt, is de enorme puinhoop.

“Wat nu?” vraag ik. “Verwacht je dat ik iets van je teamgenoten ga stelen?”

Als hij voorstelt dat ik wat van het vuile ondergoed pak wat er ligt, dan ga ik hem slaan.

“Niet stelen.” Hij loopt naar een soort apparaat toe.

“Deze machine is bedoeld om vocht uit zwemkleding te persen. Je kunt het gebruiken om je eigen kleren droog te krijgen.”

Huh. “Wacht hier.”

Ik haast me terug naar mijn kleedkamer en kom met mijn spullen terug.

“Kijk weg,” beveel ik hem.

“Waarom?” gromt hij.

“Omdat ik op het punt sta om een aantal onnoembare voorwerpen te drogen.”

Had hij zich net te snel afgewend? Wat had hij verwacht te zien, afschuwelijk oma-ondergoed?

Whatever. Ik leg mijn ondergoed in de machine en druk op de knop.

Het ding klinkt als een uitgehongerd nijlpaard, terwijl het doet wat het doet. Daarna controleer ik mijn slipje.

Nee. Nog steeds te vochtig om comfortabel te dragen.

Fuck.

Ik laat hem nog een keer zijn ding doen en krijg hetzelfde resultaat.

Ik pak mijn telefoon uit de zak van mijn spijkerbroek en dank God dat hij waterdicht is. Ik test dan de machine op de spijkerbroek, en het werkt een klein beetje beter, in die zin dat hij van drijfnaat naar onaangenaam vochtig gaat.

Hmm. “Geen succes,” zeg ik tegen Michael. Ik bijt in mijn lip, debatteer even met mezelf en besluit er dan voor te gaan. “Heb je toevallig nieuw ondergoed?”

Zijn schouders spannen zich aan en even denk ik dat hij misschien naar me gaat snauwen. In plaats daarvan loopt hij naar het kluisje met een groot getal acht erop geschreven en rommelt erin. Hij kijkt me aan, geeft me een herenslip en een trui en draait zich dan om.

Ik trek de slip aan. Interessant. “Ze passen me perfect,” zeg ik tegen hem. En mag ik hopen dat ik minder opgewonden ben nu ik mijn privédelen heb verborgen?

“Is dat zo?” vraagt hij zonder zich om te draaien. “Ik denk dat we dezelfde maat derrière hebben.”

Dus... met hem die langer en groter is dan ik, impliceerde hij dan net gewoon dat ik een grote kont heb? Ik bedoel, ik weet dat ik die heb, maar het is niet beleefd voor een man om gewoon —

“Kan ik me nu omdraaien?” De woorden druipen van de irritatie.

“Whatever.” Ik loop naar een deel van de kleedkamer dat met witte tegels is bedekt, maar ik vind alleen douches, toiletten en urinoirs.

“Wat zoek je?” eist hij.

“Een droger.” Zelfs een handdroger kan nuttig zijn, het is alleen dat ze hier papierverspillende handdoekdispensers hebben.

“Als er een droger was, dan had ik je erheen gebracht,” moppert hij. “Ik bedoel, het personeel moet er een hebben om onze handdoeken en dergelijke te drogen, maar ik heb geen idee waar die zich bevindt.”

“O.” Ik kijk hem opgewonden aan. “Kunnen we ernaar zoeken?”

“Er is geen ‘wij’. Nu je niet doodvriest, kun je doen wat je maar wilt.”

“Klootzak,” mompel ik binnensmonds.

Hij doet alsof hij het niet heeft gehoord en loopt naar de uitgang.

Nieuwsgierigheid heeft me weer in zijn greep, en ik ren achter hem aan en haal hem net op tijd in om hem een bijl uit de kast voor in het geval van brand te zien trekken.

Shit. Heb ik hem tot het punt van moord geïrriteerd?

Maar nee. Hij doet alsof ik niet besta, loopt snel terug naar de hoofdingang en slaat de bijl tegen de deur.

Wat niets doet. Ik bedoel, er zit een kras op de deur, maar hij geeft niet mee.

Hij slaat er weer tegen.

Er zijn sexy houthakkersvibes in overvloed, maar nog steeds niets.

Nog een keer.

En nog een keer.

“Hé,” zeg ik ineens krimpand nadat hij extra hard heeft geslagen. “Het enige wat je doet, is me hoofdpijn bezorgen.” En me weer veel te nat maken.

Hij laat de bijl met een luid gekletter vallen en draait zich naar me toe, zijn neusvleugels trillen. “Je hoeft hier niet te zijn.”

“O, echt?” Ik zet een stap naar hem toe en strek mijn

kin naar voren. “De enige reden dat ik hier ben, is vanwege de stomme grap die jij en je team van klootzakken hebben uitgehaald.”

Hij vernauwt zijn gitzwarte ogen. “Ik had niets met die verdomde grap te maken.”

“Is dat zo?” Ik doordrenk de vraag met voldoende sarcasme om een extreem stevig paard te doden. “Heb ik *mezelf* in dat zwembad geduwd?”

“Ik heb toch gezegd dat dat een verdomd misverstand was.”

“Ja, natuurlijk. Whatever.” En dan kan ik het niet laten om eraan toe te voegen: “*Berenman*.”

Het geluid dat uit zijn keel ontsnapt, komt het dichtst bij een grom dat ik een mens ooit heb horen maken. Ik ben om de een of andere reden echter niet bang. Ik ben zelfs nog woedender dat hij niet geneigd lijkt te zijn om te bewegen of daadwerkelijk iets als reactie te zeggen. Alsof ik niet belangrijk ben, zelfs als ik hem belachelijk maak.

Ik zet roekeloos nog een stap naar hem toe en geef zijn belachelijk harde borst een duw — waardoor hij geen moment beweegt, een feit dat me alleen maar nog woedender maakt. Ik ga op mijn tenen staan en leun voorover om recht in zijn gezicht te zeggen, “Heb je me gehoord? Of ben je in een winterslaap gegaan?”

Zijn ogen worden nog donkerder en er ontsnapt een andere lage, woedende grom aan zijn keel. En ik heb geen idee waarom dit me zo verdomd nat maakt, maar dat doet het wel, en plotseling, in plaats van hem

weer te duwen, zie ik dat mijn handen zijn gezicht hard vastgrijpen, terwijl ik mijn lippen op de zijne druk.

Omdat ik zo fucking boos ben. Niet om een andere reden, ik zweer het.

Hij moet net zo boos zijn, want hij kust me terug. Vurig. Bestraffend. Zijn armen omringen me in een berenknuffel en dan vechten we het met onze tong uit.

En, o, mijn God! Misschien ga ik zelfs wel komen.

HOOFDSTUK 4

MICHAEL

F uuuuuuck.
Ze kust me.
En ik kus haar terug.

Alles vervaagt. Ik vergeet de hachelijke situatie waarin we ons bevinden. Ik vergeet hoe ik hier ben gekomen of waar ik moet zijn. Deze kus wordt alles, hoewel ik me in een afgelegen hoekje van mijn geest bewust ben van geluiden en dan van lichtflitsen.

Fucking fuck. Is het mogelijk om zo hard te worden dat je een aanval opwekt? Komen de lichten in mijn zicht daar vandaan?

Het enige wat ik weet is dat dit niet zou moeten gebeuren, maar het is geweldig. Ze is perfect zacht en ze smaakt naar suikerspin. Haar delicate vrouwelijke geur is gekmakend en moeilijk te lokaliseren, maar er zitten zeker tonen van iets lekkers in, zoals geroosterde cashewnoten die in honing gedoopt zijn.

Na een bijzonder felle lichtflits trekt ze zich terug en staart ze naar de deuren achter me.

Wat haar ook van streek maakt, de rat op haar schouder sist ernaar.

Ik draai me om.

De verdomde deuren staan wijd open. Er zijn talloze mensen die naar ons staren, waaronder mijn team en een stel brandweerlieden, maar mijn woede is op de paparazzi gericht die daar staan te fotograferen.

Natuurlijk. Camera's. Dat waren de flitsen.

Ik spring in actie, bereik de dichtstbijzijnde man met een camera, pak het apparaat uit zijn handen en verbrijzel het op de grond.

Als ze dit zien, verspreiden de rest van de klootzakken zich als kakkerlakken, en als ik er een probeer te achtervolgen, blokkeren Dante en de coach me de weg.

"Het doden van een journalist is geen goede PR," waarschuwt de coach.

"Maar ik krijg de therapeutische voordelen," voegt Dante er sympathieker aan toe.

Ik kijk naar de telefoons in de handen van enkele brandweerlieden. "Iedereen heeft foto's gemaakt," grom ik.

"Waarschijnlijk ook video's," zegt Dante. "Wat had je dan verwacht?"

Ik verwacht meer camera's en wat botten te breken. "Laat me er dan door." Ik ging puur uit respect voor de coach niet als een bulldozer door ze heen.